

[Glistrup]

frem til den 1. juni, men det siger sig selv, at disse meget komplicerede fordelingsafgørelser var en alt for kort frist.

Derfor stillede fremskridtspartiet også vedrørende den snæreste af fristerne nogle ændringsforslag her til anden behandling og foreslog fristen 1. maj udskudt til 1. december. Det var der desværre ikke flertal for, og når vi ikke kan få det, som vi ønsker, må vi jo stille os tilfreds med, så langt som vi nu kan nå frem ad vejen. Nu er vi altså kommet dertil, at der dog er en vis mulighed for at lempe på den strenge 1. maj frist. Det forslag, ændringsforslag nr. 1, som arbejdsministeren har stillet, er jo i og for sig i god pagt med alt det øvrige i denne lovgivning, nemlig at der reelt står: loven gælder ikke – altså den del af loven, vi her behandler – såfremt det ikke passer LO. Det er jo det eneste, der står i dette ændringsforslag, at fristen 1. maj kan afviges, hvis LO ønsker det. Jeg ved godt, at den høflige arbejdsminister af courtoisiegrunde også har fået den anden part på arbejdsmarkedet med, men der er jo, som vi kender holdningen derfra, ingen problemer i forhold til det foreliggende forslag.

Da det jo er et skridt, måske kun et 5 pct.-skridt henimod den rigtige løsning, og da ethvert skridt fremad er et fremskridt, stemmer fremskridtspartiet selvfølgelig for ændringsforslag nr. 1, som vi også er medforlagsstiller til.

Ændringsforslag nr. 2 er i og for sig noget af en parallel i den forbindelse. Det drejer sig om det offentlige arbejdsmarked, og dér kan man altså få juni måned med, for så vidt angår det andet overenskomstår. Også dér havde vi gerne set endnu videregående frister, men vi må da i hvert tilfælde komplimentere den minister, der har fundet på at løse lidt på rammerne, hvad enten det er ham, der står officielt for forslaget, eller det er en af hans kolleger, som er bagmanden. Det er jo bagmændene, man skal finde frem til at takke her i landet, så derfor skal takken måske gå til finansminister Heinesen. Det er så sjældent, vi har lejlighed til at sige så pæne ord her fra talerstolen, men altså summa summarum ud fra de samme betragtninger, som førte til fremskridtspartiets ændringsforslag under anden behandling, vil vi også stemme for ændringsforslag nr. 2.

Ole Henriksen (SF):

De to ændringsforslag, der her ligger, kan socialistisk folkeparti ikke medvirke til, og vi vil undlade at stemme i konsekvens af, at der ikke ændres noget i det, som overenskomsterne skal fungere på og i parternes indbyrdes forhold i de kommende to år, det er og forbliver lige umuligt efter det, der er indeholdt i det almindelige indgreb. Vi ser altså ikke i ændringsforslagene nogen afgørende forbedringer, og derfor vil vi undlade at stemme.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1

vedtoges med 140 stemmer mod 5; 13 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2

vedtoges med 119 stemmer mod 5; 36 stemte hverken for eller imod.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Formanden:

Kan vi ikke få en lille smule mere ro i salen? Der var også megen uro før, da hr. Glistrup havde ordet. Jeg vil bede om, at vi får lidt mere ro.

Glistrup (FP):

Magthaverpartiernes løbende voldtægtsangreb mod folketingets ytringsmuligheder satte den 2. juni sidste år den ukrudtsblomst, at vi kom frem til, at vi ikke ved denne tredjebehandling i dag eller andre tredjebehandlinger kan få lov til fra folketinget at ytre os om, hvad der må være den rigtige løsning på det forelagte lovproblem. Det er særdeles uheldigt, at noget sådant ikke kan ske, når vi befinder os i en så afgørende passage, som vi faktisk gør i dag. Der er ikke nogen om helst tvivl om, at set ud fra alle synsvinkler ville det lykkeligste være en dagsordenvedtagelse i dag, som gik ud på, at folketinget udtaler, at man ikke vil have arbejdskampe her i landet inden for en nærmere angivet frist, f. eks., som fremskridtspartiet gentagne gange har